

ASLA ÇOK GEÇ DEMEYİN

Çok geç diye bir zaman yoktur!..

Okulun ilk günü, ilk derste profesörümüz, önce kendini tanıttı, sonra;
"Bu yıl, yepyeni bir öğrencimiz var. Çok ilginç biri bakalım bulabilecek misiniz"
dedi..

Ayağa kalkıp etrafa bakmaya başlamıştım ki, yumuşak bir el omzuma dokundu..

Döndüm..

Yüzü iyice kırışmış bir yaşlı hanımefendi, bana gülümseyerek bakıyordu..
"Ben Rose" dedi..

"Benim adım Rose, yakışıklı.. 87 yaşındayım. Madem tanıştık seni kucaklayabilir miyim?."

"Güldüm.. "Tabii" dedim..

"Hadi sarıl bana.."

Öyle sımsıkı sarıldı ki" Bu kadar genç ve masum yaşta üniversiteye niye geldin" diye şaka yaptım..

Minik bir kahkaha ile yanıtladı: "Buraya zengin bir koca bulmaya geldim. Evlenip birkaç çocuk doğuracağım. Sonra emekli olup dünya turuna çıkacağım.."
Dersten sonra kantine gidip, birer sütlü çikolata içtik. Hemen arkadaş olmuştuk. Ertesi gün ve ertesi üç ay, sınıftan hep birlikte çıktık ve hep kantinde lafladık.. Öyle akıllı ve öyle deneyimliydi ki, onu dinlemekle, derslerden daha çok şey öğrendiğimi hissediyordum. Sömestre boyunca Rose kampüsün gülü oldu. Nereye gitse etrafı çevriliyor, çok çabuk arkadaş ediniyordu. iyi giyinmeyi seviyor, diğer öğrencilerin ilgisini çekmeye bayılıyordu. Rose hayatını taşıyordu..

Hepimizden daha canlı, daha dolu yaşıyordu.. Sömestre sonunda, Futbol balosuna davet ettik, Rose'u.. Konuşma yapması için.. Orada bize verdiği dersi unutmama imkan yok.. Konuşmasını önceden hazırlamış ve bir yığın karta kocaman kocaman yazmıştı. Elinde bu deste ile kürsüye yürürken, kartları elinden düşürdü. Konuşma darmadağın olmuştu. şaşkın, biraz da utanmış mikrofona doğru eğildi..

"Ne kadar beceriksizim, değil mi?.. Özür dilerim.. Buraya gelmeden önce heyecanım yatışsın diye bir duble viski attırdım. Sonucu görüyorsunuz.. şimdi bu kartları toplasam bile onları yeniden sıraya koymam mümkün değil.. Onun için en iyisi ben size aklımda kalanları söyleyeyim, olur mu?.." Biz kahkahalarla gülerken, o bardaktan bir yudum su aldı ve konuşmasına başladı: "Yaşadığımız için, evlenmekten, oynamaktan, yaşamaktan vazgeçmeyiz.. Evlenmek, oynamak ve yaşamaktan vazgeçtiğimiz için yaşlanırız. Genç kalmanın mutlu olmanın ve başarıya

ulaşmanın sadece dört sırrı vardır.. Hergün glmek ve yaşama katacak mizah bulmak.. Bir ryanız olmalı mutlak.. Ryalarınızı kaybettiniz mi, ölürsünüz.

Etrafımızda dolaşan pek çok kişi aslında l ve bundan kendilerinin bile haberi yok.. Yaşlanmakla, büyümek arasında çok büyük bir fark vardır.. Eğer 19 yaşındaysanız ve bir yıl hiğbir Şey yapmadan, hiğbir Şey üretmeden bir yıl sırtüstü yatarsanız, sadece bir yaş yaşlanır, 20 olursunuz.. Ben 87 yaşındayım ve ben de bir yıl hiğbir Şey yapmadan, hiğbir Şey üretmeden sırtüstü yatarsam, 88 yaşımda olurum. Herkes bir yılda bir yaş yaşlanır.

Bunun için özel bir yetenek ya da bilgiye ihtiyaç yoktur. Oysa bir yaş daha büyümek için, mutlak bir Őeyler yapmak, üretmek, kendini geliştirecek fırsatları bulmak ve kullanmak gerekir. Asla pişman olmayın.. Biz yaşlılar, genelde yaptıklarımızdan değil, yapmadıklarımızdan pişman oluruz çünkü..

Ölümden korkan insanlar, pişman olanlardır.. Pişman olmaktan korktukları için hiğbir Şey yapmayanlardır.."

Ders yılı sonunda Rose, yıllarca önce başlayıp, yaşam mücadelesi içinde ara vermek zorunda kaldığı üniversiteyi derece ile bitirdi..

Mezuniyet töreninden bir hafta sonra, uykusunda, huzur içinde öldü.

Cenaze törenine 2 binden fazla niversite ğrencisi katıldı.

"Yapabileceğimiz her Őeyi yapmak için asla geç olmayacağını" hepimize hem de nasıl öğreten bu muhteşem kadının anısına layık bir trendi bu.. Rose'un öğretisi aslında dünyanın bütün üniversitelerinde zorunlu ders olmalıydı:

"ok geç diye bir zaman yoktur!.."